

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 276/2010-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. L. a D. L., obaja bytom D., zastúpených advokátom JUDr. J. Č., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 443/2003, postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 49/2005, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 44/2006 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 247/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. L. a D. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. apríla 2010 doručená sťažnosť J. L. a D. L., obaja bytom D. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva vlastniť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na nedotknuteľnosť obydlia zaručeného čl. 21 ods. 1 a 3 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie zaručeného čl. 8 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 443/2003, postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 49/2005, postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 44/2006 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 247/2008. Sťažnosť bola doplnená prílohami doručenými ústavnému súdu 13. apríla 2010.

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli dlžníkmi zo zmluvy o pôžičke poskytnutej 16. apríla 2003. V ten istý deň vo forme notárskej zápisnice uznali svoj dlh a súhlasili s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v ktorej prejavili vôľu, že v prípade, ak budú meškať so splátkami pôžičky 6 mesiacov, budú povinní na základe výzvy veriteľa do troch dní od jej doručenia zaplatiť mu celý zostatok dlžnej sumy pred dohodnutou lehotou splatnosti. Zároveň 22. apríla 2003 s veriteľom uzavreli sťažovatelia pre účely zabezpečenia záväzku z poskytnutej pôžičky záložnú zmluvu, ktorej predmetom sa stali nehnuteľnosti v ich vlastníctve (rodinný dom a pozemok) v katastrálnom území V.

Keďže sťažovatelia pôžičku nesplácali, začalo 29. októbra 2003 na okresnom súde exekučné konanie. Po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie (29. októbra 2003) súdny exekútor doručil sťažovateľom upovedomenie o začatí exekúcie z 12. novembra 2003, v ktorom uviedol, že exekúcia sa vykoná predajom založených nehnuteľností. Po uskutočnení opakovanej dražby nehnuteľností okresný súd uznesením č. k. 7 Er 443/2003-18 z 27. septembra 2004 schválil príklep udelený vydražiteľovi a uznesením č. k. 7 Er 443/2003-24 z 27. októbra 2004 schválil aj rozvrh výťažku predmetnej dražby.

Keďže po nadobudnutí vlastníckeho práva k vydraženým nehnuteľnostiam vydražiteľom ich sťažovatelia nevypratali, vydražiteľ sa domáhal uloženia povinnosti vypratať nehnuteľnosti. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 11 C 49/2005-116 z 3. novembra 2005 uložil sťažovateľom povinnosť predmetné nehnuteľnosti vypratať do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Na základe odvolania sťažovateľov, v ktorom tvrdili vady exekučného konania sp. zn. 7 Er 443/2003, krajský súd rozsudkom z 19. marca 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 44/2006 napadnutý rozsudok Okresného súdu Martin vo výroku o povinnosti vypratať nehnuteľnosti potvrdil. Odvolacie pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti sťažovateľov a ich právneho zástupcu, keď krajský súd nepovažoval prevzatie zastupovania sťažovateľov 17. marca 2008 a nedostatok času na oboznámenie sa so spisom za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Vychádzal z toho, že predvolanie na pojednávanie bolo pôvodnému právnomu zástupcovi sťažovateľov doručené 21. februára 2008 a sťažovateľom 20. februára 2008, a preto *„bol... vytvorený dostatočný priestor na prípadnú zmenu právneho zástupcu, pričom odvolacie konanie už prebieha od 18. 1. 2006 a v jeho predchádzajúcom štádiu došlo k zmene v osobe právneho zástupcu odporcov – namiesto JUDr. C. ich začal zastupovať... Mgr. J. Navyše JUDr. S., ktorá učinila podanie požadujúce odročenie pojednávania, nepredložila žiaden doklad, ktorý by potvrdzoval existenciu právneho zastúpenia odporcov v súdnej veci jej osobou. Zároveň je nevyhnutné zdôrazniť, že vo všeobecnosti iba zmena právneho zastúpenia nie je paušálnym dôvodom na odročenie pojednávania.“*

Odvolací rozsudok krajského súdu napadli sťažovatelia dovolaním, ktoré odôvodnili vadou podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, pričom odňatie možnosti konať pred súdom videli práve v neodročení

pojednávania 19. marca 2008 z dôvodu prevzatia ich právneho zastúpenia novou právnou zástupkyňou 17. marca 2008.

Najvyšší súd uznesením z 23. januára 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 247/2008 dovolanie sťažovateľov odmietol, keď v postupe krajského súdu vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu neidentifikoval tvrdený dovolací dôvod.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovatelia poukazovali na okolnosti poskytnutia pôžičky (poskytnutá bola v sume 300 000 Sk, aj keď zmluva znela na 570 000 Sk ako suma bezúročnej pôžičky). Tvrdili tiež, že veriteľ v rozhodnom čase nedisponoval živnostenským oprávnením na poskytovanie peňažných prostriedkov z vlastných zdrojov a že na nich mala dopadať ochrana spotrebiteľského práva. Zdôraznili začatie exekučného konania voči nim (sp. zn. 7 Er 443/2003) „*napriek tomu, že neboli naplnené podmienky na jednorazové splatenie celého zvyšku fiktívnej pôžičky...*“. Poukázali na neobvyklú rýchlosť postupu okresného súdu v predmetnom exekučnom konaní, a to vo väzbe na skutočnosť, že vydražiteľom nehnuteľností sa stal otec podpredsedníčky okresného súdu.

V prospech splnenia procesných podmienok prípustnosti ich sťažnosti argumentovali judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

Sťažovatelia v závere svojej sťažnosti navrhli, aby o nej ústavný súd takto rozhodol:

„I. Právo sťažovateľov vlastníť majetok v článku 20 Ústavy bolo postupom Okresného súdu Dolný Kubín, Okresného súdu Martin, Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu SR porušené a zrušujú sa rozsudky Okresného súdu Dolný Kubín z 28. 9. 2004 sp. zn. 7Er 443/2003, Okresného súdu Martin z 3. 11. 2005 sp. zn. 11C 49/05-116, Krajského súdu v Žiline z 19. 3. 2008 sp. zn. 8Co 44/2006 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 1. 2009 sp. zn. 5 Cdo 247/2008.

II. Právo sťažovateľov na ochranu majetku v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Dolný Kubín, Okresného súdu Martin, Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu SR porušené a zrušujú sa rozsudky Okresného súdu Dolný Kubín z 28. 9. 2004 sp. zn. 7Er 443/2003, Okresného súdu Martin z 3. 11. 2005 sp. zn. 11C 49/05-116, Krajského súdu

v Žiline z 19. 3. 2008 sp. zn. 8Co 44/2006 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 1. 2009 sp. zn. 5 Cdo 247/2008.

III. Právo sťažovateľov na rešpektovanie súkromného a rodinného života v článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Dolný Kubín, Okresného súdu Martin, Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu SR porušené a zrušujú sa rozsudky Okresného súdu Dolný Kubín z 28. 9. 2004 sp. zn. 7Er 443/2003, Okresného súdu Martin z 3. 11. 2005 sp. zn. 11C 49/05-116, Krajského súdu v Žiline z 19. 3. 2008 sp. zn. 8Co 44/2006 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 1. 2009 sp. zn. 5 Cdo 247/2008.

IV. Právo sťažovateľov na obydlie garantované v článku 21 Ústavy SR bolo postupom Okresného súdu Dolný Kubín, Okresného súdu Martin, Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu SR porušené a zrušujú sa rozsudky Okresného súdu Dolný Kubín z 28. 9. 2004 sp. zn. 7Er 443/2003, Okresného súdu Martin z 3. 11. 2005 sp. zn. 11C 49/05-116, Krajského súdu v Žiline z 19. 3. 2008 sp. zn. 8Co 44/2006 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 1. 2009 sp. zn. 5 Cdo 247/2008.

V. Právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu v článku 46 Ústavy SR bolo postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní č. k. 7Er 443/2003 porušené.

VI. Právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní č. k. 7Er 443/2003 porušené.

VII. Okresný súd Dolný Kubín, Okresný súd Martin, Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd SR sú povinní nahradiť každému zo sťažovateľov spoločne a nerozdielne po 5.000 € náhradu nemajetkovej ujmy.

VIII. Okresný súd Dolný Kubín, Okresný súd Martin, Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd SR sú povinní nahradiť sťažovateľom trovy konania. “

Sťažovatelia navrhli ústavnému súdu odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 11 C 49/2005-116 z 3. novembra 2005 „v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 19. 3. 2008 č. 8Co 44/2006 a to až do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti“. Požiadali tiež o nezverejňovanie ich mien a priezvisk.

Ústavnému súdu bolo 22. apríla 2010 doručené vyjadrenie J. B., D., ktorý sa stal vydražiteľom nehnuteľností sťažovateľov, k sťažnosti. V ten istý deň bolo ústavnému súdu doručené aj vyjadrenie JUDr. R. K., sudkyne okresného súdu, k predmetnej sťažnosti. Žiadne z uvedených vyjadrení si ústavný súd nevyžiadal a ani sa nimi nezaoberal, pretože ich odosielatelia nemajú v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy postavenie účastníka konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 21 ods. 3 ústavy iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlia možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Ak sa obydlie používa aj na podnikanie alebo vykonávanie inej hospodárskej činnosti, takéto zásahy môžu byť zákonom dovolené aj vtedy, keď je to nevyhnutné na plnenie úloh verejnej správy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

K predloženej sťažnosti sťažovatelia predložili množstvo príloh preukazujúcich aj iné konania (občianske súdne, trestné, správne) vedené v súvislosti s exekúciou vykonanou predajom ich nehnuteľností. Ústavný súd však nepovažoval za potrebné bližšie sa týmito konaniami a rozhodnutiami v nich vydanými zaoberať, pretože sťažovateľmi neboli zahrnuté do sťažnostného petitu. Ústavný súd pritom bral do úvahy aj výsledok predbežného prerokovania sťažnosti.

Sťažovatelia namietali porušenie označených práv v exekučnom konaní okresného súdu (sp. zn. 7 Er 443/2003), v občianskom súdnom konaní Okresného súdu Martin (sp. zn. 11 C 49/2005), krajského súdu (sp. zn. 8 Co 44/2006) a najvyššieho súdu (sp. zn. 5 Cdo 247/2008).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Z príloh predloženej sťažnosti ústavný súd zistil, že exekučné konanie vedené na okresnom súde bolo ukončené právoplatnosťou jeho uznesenia o schválení rozvrhu výťažku dražby nehnuteľností, ktorá nastala 29. apríla 2005, a následným vrátením poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom. Keďže sťažnosť sťažovateľov bola

ústavnému súdu doručená 6. apríla 2010, je podaná zjavne oneskorene. To isté platí aj vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu č. k. 7 Er 443/2003-18 z 27. septembra 2004, ktorým bol schválený príklep udelený na dražbe nehnuteľností a ktoré navrhli sťažovatelia v sťažnostnom návrhu zrušiť. Uvedené uznesenie, ako to vyplýva z príloh sťažnosti, nadobudlo právoplatnosť 4. októbra 2004, preto ústavný súd vzhľadom na ustanovenie § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemôže pristúpiť k jeho meritórnemu prieskumu.

Oneskorene podaná je predložená sťažnosť aj v časti namietajúcej postup Okresného súdu Martin v konaní sp. zn. 11 C 49/2005 a postup krajského súdu v konaní sp. zn. 8 Co 44/2006. Z dovolania sťažovateľov podaného proti rozsudku krajského súdu z 19. marca 2008 v konaní sp. zn. 8 Co 44/2006 vyplýva, že predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 19. júna 2008. Keďže išlo o rozsudok, ktorým krajský súd rozhodoval o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 11 C 49/2005-116 z 3. novembra 2005, aj prvostupňový rozsudok sa stal právoplatným 19. júna 2008. Navyše na preskúmanie prvostupňového rozsudku Okresného súdu Martin ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity plynúci z čl. 127 ods. 1 ústavy nemá dostatok právomoci. Náprava prípadných väd oboch uvedených konaní pred ústavným súdom tak neprichádza do úvahy.

K záveru o oneskorenosti sťažnosti sťažovateľov napokon ústavný súd dospel aj v prípade uznesenia najvyššieho súdu z 23. januára 2009 v konaní sp. zn. 5 Cdo 247/2008. Na Okresnom súde Martin ústavný súd zistil, že predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. februára 2009, preto sťažnosťou podanou na poštovú prepravu 1. apríla 2010 sa nemožno úspešne domáhať jeho meritórneho prieskumu.

Sťažovatelia v prospech procesnej prípustnosti ich sťažnosti argumentovali rozsudkom ESLP zo 16. júla 2009 o sťažnosti č. 20082/02 vo veci Zehentner proti Rakúsku. V uvedenom rozsudku ESLP opakovane konštatoval možnosť prielomu právoplatných rozhodnutí v konaní pred ním, a to v prípadoch, „*ked' to odôvodňujú závažné okolnosti*“.

Podľa názoru ústavného súdu prípad sťažovateľov nezahŕňa v sebe také skutkové okolnosti, ktoré by ústavnému súdu umožňovali preklenúť už citované ustanovenia § 25

ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnóm súde poukazom na závažnosť prerokúvaného prípadu. Kým totiž v kauze, ktorá tvorila predmet rozhodovania pred ESLP, sa dodatočne zistilo, že sťažovateľka objektívne nemohla právne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh exekučného konania vedúceho k predaju jej bytu z dôvodu závažného psychického ochorenia (paranoidná psychóza), v prípade, ktorý je predmetom predbežného prerokovania ústavným súdom, takýto porovnateľný prvok, resp. objektivizujúci dôvod absentuje.

Z viacerých príloh sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia bezdôvodne nevyužili opravné prostriedky, ktoré im poskytuje právna úprava v exekučnom konaní (námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie, návrh na zastavenie exekúcie). Túto skutočnosť sťažovatelia zdôvodnili tvrdením, že *„sa spoliehali na ústne prísľuby na začiatku exekúcie zo strany súdneho exekútora..., ktorý ich ubezpečoval, že sa to usporiada“*. Naznačená okolnosť sa z hľadiska možností ústavného súdu vstupovať meritórne do konaní, ktoré boli právoplatne ukončené viac než dva mesiace pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, nemôže v žiadnom prípade vyrovnáť ujme na právnej istote, ktorá by takto bola spôsobená jednotlivým účastníkom právnych vzťahov. Právnu istotu v relevantnej súvislosti pritom ani ESLP vo svojom rozsudku Zehentner proti Rakúsku nijako nebagatelizoval, preto tento rozsudok nie je pre ústavný súd pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti právne významný na prelomenie ustanovení zákona o ústavnóm súde regulujúcich procesnú prípustnosť sťažnosti. Platí to napriek konštantnému právnemu názoru ústavného súdu, že dohovor a judikatúra k nemu sa vzťahujúca predstavujú pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväzné výkladové smernice pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (napr. I. ÚS 49/01, I. ÚS 1/03).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľov (odklad vykonateľnosti súdnych rozhodnutí, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia) už nezaoberal. Z rovnakého dôvodu sa nezaoberal ani

možnosťou vstupu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, P. O. Box 13, Bratislava, v pozícii vedľajšieho účastníka do konania na strane sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2010